

EEN NOBEL MAN

UIT HET ENGELSCH, DOOR RADCLIFFE MARTIN

WAT DE OORLOG MEEBRENGT

Allan Severs was een nette jonge man, die in een der voorsteden van Londen woonde. Hij was er een van het slag, dat men elken morgen bij duizenden zich naar de binnenstad, de City, ziet spoeden en Zaterdagsmiddags om één uur opgewekt naar huis ziet gaan. De humoristische bladen spotten met hen, toch zijn het deze nette jonge mannen, die vaak groote dingen doen. Ze zijn arm genoeg om bij hen het verlangen te doen ontwaken vooruit te komen en ze zijn intelligent genoeg om in staat te zijn vooruit te komen.

De mannen die de wereld bewegen beginnen niet in Belgravia of Whitechapel, neen, ze komen van Muswell Hill, of Merton Park of Leytonstone.

Allan Severs was evenals de anderen. Hij had zijn cricket-match of zijn territorial match op Zaterdagmiddag, nu en dan zijn avondje in een of ander theater varié en natuurlijk, had hij ook een meisje.

De jongelui uit de voorsteden hebben altijd een meisje. En, in waarheid, in de voorsteden zijn bekoorlijke meisjes in overvloed. Ze zijn meest keurig naar den laatsten smaak gekleed, en dat niettegenstaande zij voor heur kleeding al bijzonder weinig geld kunnen uitgeven.

Je kunt ze 's namiddags tennis zien spelen als de heer des huizes uit de City is teruggekeerd en 't zware huiswerk is afgeloopen.

Je kunt ze zien als ze hun wandeling maken door Londen, of geduldig queu maken voor schouwburg of concertzaal en verheugd zijn als ze zich de luxe van een kop thee of koffie daarna veroorloven kunnen.

Als een vreemdeling Londen bezoekt, strekt hij gewoonlijk zijn excursies niet verder uit dan tot de binnenstad. Mocht hij ooit in een der voorsteden komen, voorop gesteld dat hij een zeer ontvankelijk hart bezit, dan keerde hij zeker nimmermeer naar zijn geboorteland terug.

Toen Allan Severs' salaris was aangegroeid tot £ 1500 per jaar, vroeg hij aan Olive Maine of ze zich met hem wilde verloven; en zij, een beminlijk meisje, die hem als een degelijk jongmensch beschouwde, nam zijn aanbod goedgunstig op.

Van nu af begon Allan zuinig te worden en zoo veel mogelijk te sparen. Hij scheidde zich af van zijn vrienden, die dagelijks in een restaurant een heerlijke lunch namen en zich in het café vermaakten. Niet dat hij van een smakelijk maal afkeerig was, allesbehalve. Maar hij was nu in staat door zijn vrijwillig dieet, dagelijks een gulden of meer af te zonderen voor de toekomst.

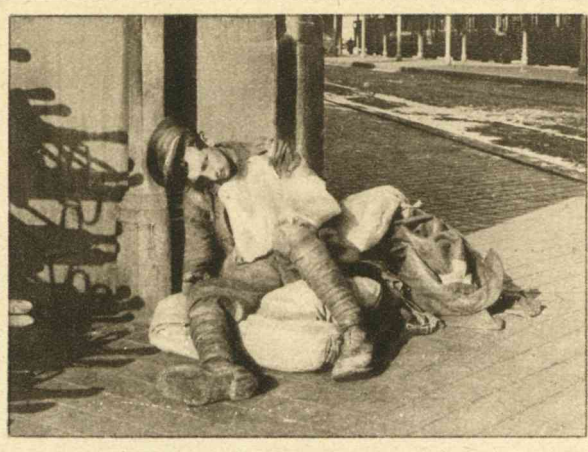
Het jonge paar had spoedig uitgerekend hoeveel zij voor hun huwelijk zouden noodig hebben.

Aan twaalfhonderd gulden voor meubelen meenden ze genoeg te hebben, de huwelijks-cadeaux natuurlijk meegerekend. Bovendien moesten ze een vijf- a zeshonderd gulden overhouden voor onvoorziene uitgaven, zoodat een bedrag van achttien honderd gulden wel voldoende zou wezen. Om deze som te besparen zouden ze drie jaar noodig hebben.

Spoedig werd Allans salaris met tweehonderd gulden verhoogd; het volgend jaar kreeg hij echter niets, omdat de firma slechte zaken gemaakt had. Het daarop volgende jaar kreeg hij evenwel drie honderd gulden verhoging en Allan voelde zich nu zoo rijk, dat hij voor Rockefeller niet uit den weg meende te moeten gaan.

Nu werd er met ernst over een huwelijk gesproken. De familie Severs zou een piano geven. Een huishouding zonder piano was een onmogelijkheid in de voorsteden. De familie Maine zou voor een slaapkamerameublement zorgen. De oude heer Maine had hiervoor al langen tijd het dure sigaren-rooken verwisseld voor de pijp.

Het jonge paar zat ondertussen gebogen over prijscouranten van meubelen en huis-

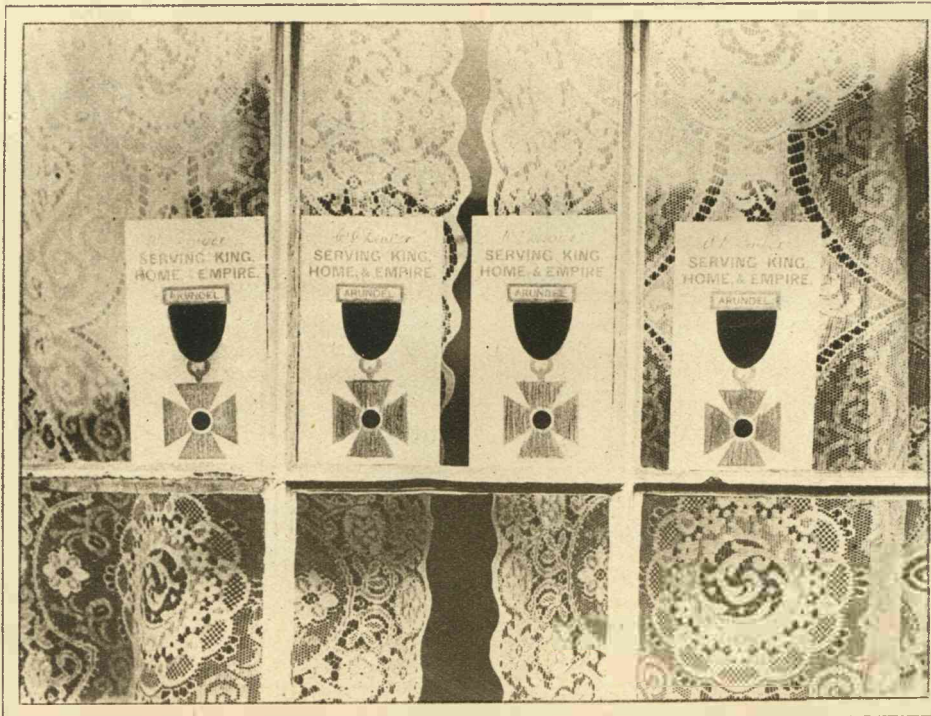
ELLENDEN.

Die wel in de eerste plaats en ook het meest. Voelt men niet die ellende, schrijnend en bitter, wanneer men dezen jongen, knappen kerel, uitgeput door pijn en vermoeidheid, op wat goed neergevallen ziet, terwijl hij op een trein, die hem vervoeren moet, wacht? Dit is geen „geposeerde" foto, helaas niet, het is een snapshot van de ellendige, werkelijke waarheid.

TOENADERING.

Een andere kijk krijgt men op de gebeurtenissen, wanneer dit eenvoudige tafereeltje wordt beschouwd. De „Engelschen" zijn vrienden in het Vlaanderenland, zij willen toch den „Pruus" verdrijven. En aan vrienden wordt geen lavenden dronk geweigerd! Zouden die brave, goedmoedige oudjes wellicht ook een jongen, net als die twee Britten, knap en gezond, in het veld hebben? Wie weet.

VADERLANDSLIEFDE.

Vol glorie vertoont een trotsche vader in Arundel, waar van de 2843 inwoners, 400 vrijwillig ten strijde trokken, de medailles, welke vier van zijn zoons ontvingen.

houdelijke artikelen. Belangrijke ontdekkingen werden hierbij door hen gedaan; bijvoorbeeld dat eerste kwaliteit linoleum bij de eene firma wel een halven gulden per meter goedkoper was dan bij de andere. De goedkoopste adressen voor kleeden en gordijnen werden opgeschreven; ook over ijzerwaren werd ruim en breed gesproken.

Eindelijk gingen ze op zoek naar een woning en wandelden van het eene leeg huis naar het andere, hopende eindelijk een lief huisje met een grooten tuin te vinden in een gezellige buurt en voor een huurprijs die de driehonderd gulden niet of niet te veel overschreed. Het mocht niet te dicht bij het centrum der stad wezen van wege den vuilen rook en niet te ver van de middenstad van wege de kosten voor tram en tubes.

Het woningzoeken was overigens geen onaangenaam werk, want in elk nieuw huis vond Allan ruimschoot gelegenheid Olive eens hartelijk te kussen. O, als ledige woningen eens konden praten, ze zouden van de romantiek in de menschelijke natuur heel wat meer kunnen mededeelen, dan de huizen die steeds bewoond zijn.

Eindelijk vonden de jongelui echter in Tulse Hill een woning die bijna aan hun ideaal nabijkwam. Het was het laatste huis in een straat, zoodat ze slechts aan een zijde burens kregen. Hoewel het bijbehorende tuintje maar een miniatuur was van wat ze zich hadden voorgesteld, werden ze hiervoor schadeloos gesteld door het uitzicht op een park.

Ze bespraken het huisje breedvoerig en beoordeelden het van verschillende gezichtspunten. De eigenaar kende

hen alsof ze familieleden van hem waren. Hij beloofde de woning voor hen vrij te houden twee maanden lang, in welken tijd de jongelieden hoopten dat de gewichtige gebeurtenis zou hebben plaats gehad.

Op een avond kwam Allan Severs haastig van de City naar huis, of eigenlijk spoedde hij zich zonder van de thee die op hem wachtte gebruik te maken, dadelijk naar de woning van zijn aanstaande.

Gelukkig zag niemand hoe hij Olive pakte, toen ze de deur voor hem opende. „Wat is er aan de hand, dwaze jongen?" vroeg ze lachende.

„Ik heb den patroon opgezocht vandaag."

„Ja! En wat zei hij, Allan?"

„Wel, ik vertelde hem dat ik plan had om te trouwen en toen lachte hij en zei, dat ik spoedig bemerken zou dat trouwen een dure geschiedenis was. Toen hij vervolgens aan mij vroeg of ik mijn vacantiel wilde hebben, antwoordde ik hem van ja. Toen ging hij voort: „Welnu, trouwen hopen we maar eens in 't leven te doen. Ik zal je daarom voor deze gelegenheid nog acht dagen extra geven en honderd gulden voor de onkosten."

„O, wat 'n engel, 'k zou hem wel willen kussen!" riep het meisje uit. „Geef de zoenen aan mij maar mee. Maar, 't is nog niet

alles. Hij vervolgde: „Als het huwelijk geen schade aan je werk doet, vriend, dan zal ik je aan het eind van het jaar tweehonderd gulden verhoging geven. En als je je best blijft doen, zal ik het er niet bij laten." Wat zeg je daarvan. Ik ben hard hierheen gevlogen, want ik wilde met dat nieuws niet wachten, maar nu moet ik gauw weg. Ik moet nog even naar den huiseigenaar en dan zullen we een dag bepalen om onze meubelen te gaan kopen. Spreek jij nu met je moeder over het inkoop van huishoudelijke zaken, want we moeten binnen zes weken trouwen."

„Zes weken slechts?" herhaalde 't meisje, terwijl ze hem kuste.

„Ja nog zes weken. Voor mijn part was het nog zes dagen."

Hij holde nu naar huis vol nieuws. Het was hem of er nog nimmer zoo iets wonderlijks in de wereld was voorgevallen. Hij liep het tuinpad op, opende de deur, hing zijn hoed op en stootte de huiskamer binnen met den uitroep: „Geef me gauw wat thee! Dadelijk, want ik moet nog naar den huiseigenaar in Tulse Hill."

Toen zag hij opeens hoe zijn moeder en zusters zaten te schreien en vroeg hij verschrikt: „Wat is er aan de hand?"

Zijn moeder snikte het uit en riep: „O, Allan, je arme vader."